



DANNY CAMINAL

►► Josep M. Fonalleras, a la redacció d'EL PERIÓDICO.

«Si només vols dir coses essencials, no dius res»

JOSEP M. FONALLERAS Escriptor. Publica la novel·la 'Climent'

ERNEST ALÓS
BARCELONA

Josep Maria Fonalleras (Girona, 1959), amb els seus articles a EL PERIÓDICO fa uns anys que està escrivint com una màquina. Però la seva nova novel·la, *Climent* (Amsterdam), s'ha fet esperar vuit anys, per a desesperació dels seus editors.

-L'altre dia parlàvem de què contestaria quan li preguntessin '¿de què va la novel·la?'

-I és difícil contestar a la pregunta en el sentit més convencional. L'anècdota és un escriptor,

Climent, que desapareix, deixa una obra inacabada i els seus amics encarreguen a un altre que la refaci a partir dels materials que deixa en una calaixera. Són com dues investigacions paral·leles, la de Climent i la del narrador. Però no és ben bé això. És una història literària, una reflexió sobre la mateixa creació, i també plantejo una pregunta. ¿Es pot atrapar el que se'n va? I la literatura en general dóna dues respostes a aquesta pregunta. Certifiques que allò se n'ha anat, s'ha esvaït, o intentes atrapar el que se n'ha anat amb la voluntat

que romangui. Al final, el que queda és el text.

-Si a més de Climent i el narrador hi posem en joc Fonalleras, l'autor, la cosa es complica.

-Hi he bolcat moltes històries personals. Aquesta, la primera. Explico el procés que ha patit mentre intentava escriure. Mai fins ara havia usat personatges reals amb noms i cognoms i llocs concrets... No escriure durant tant de temps té moltes excuses i totes són bones. Des de la feina al diari fins als fills, i cap és al 100% la correcta. Jo tenia la



«Hi he bolcat moltes històries personals. Explico el procés que he patit mentre intentava escriure alguna cosa»

sensació d'haver arribat a un carreró sense sortida. Si vols treballar el llenguatge d'una manera tan intensa, tan poètica, el resultat és zero. Si creus que només has de dir coses essencials, acabes no dient res. Amb *Climent* crec que he descobert com he de deixar-me anar per fer narració. Tinc la sensació d'haver explicat coses més genèriques que mai situant-les en una acció. És una narració, un relat de pèrdues i desaparicions físiques, però també materials, vitals i passionals.

-Bàsicament la mort. Un personatge mor, però altres hi estan obsessionats, parla de fotògrafs i pintors que retraten persones que ja han mort...

-Aquesta és una de les gènesis del llibre. Jo descobreixo aquestes fotografies mortuòries i després passo a descobrir el pintor Ferdinand Hodler, que relata en les seves pintures l'agonia de l'amant durant cinc o sis mesos. Vull donar una sensació d'artefacte, de trampa, una sensació que estic explicant això però també altres coses, per això he utilitzat les fotos.

-El narrador no té nom. ¿Per deixar oberta la possibilitat que qui vulgui el pugui identificar amb vostè?

-El narrador entra dins del món de Climent, que és paral·lel al seu i tots dos s'ajunten, s'agrupen, acaben sent un únic narrador. Alguns dels que han llegit el llibre m'han dit que Climent i el narrador podrien ser el mateix. O que el narrador que no té nom s'ho inventa tot. O que Climent s'inventa la història. O que ho fa el seu grup d'amics. Ja em va bé, jo encantat.

-¿A més a més de Lluís Muntada, hi ha altres personatges reals?

-En el grup d'amics hi ha un tal Sunyer, que és Salvador Sunyer... tenen els noms dels meus amics més amics, per situar i creure'm més aquesta espècie de club mig anglès i mig gamberro. Ni jo sóc Climent ni els meus amics són ells. Aquest grup és el contrapès per donar uns grams de comèdia a una història que no és un drama però sí un intent de reflexió sobre la pèrdua i sobre la mort. ¿Ens és lícit mirar la mort de prop i fer-ne una reflexió, ha de ser una cosa íntima? ≡